

mann fra das Reichsinnenministerium og Dr. Kernert fra die Partei-Kanzlei der NSDAP. Dette var i realiteten en undersøkelseskommisjon. Den ble sendt opp til Norge for å klarlegge den politiske situasjon og komme med forslag til løsning av den vanskelige floken Quisling hadde laget for tyskerne ved å utløse en kraftig norsk motstand i et invasjonstruet Norge. Det var ikke første gang Quisling måtte stå til rette for en slik kommisjon. Den 14. april 1940 hadde han møtt Habicht på Hotel Continental. Denne gang møtte han Stuckart.

Der Staatssekretär slo fast at 95 % av det norske folk sto avvisende overfor Nasjonal Samling. Mange nordmenn sto også avvisende overfor Tyskland, fordi de så at Tyskland støttet og beskyttet Nasjonal Samling. Den overveiende del av den norske befolkning trodde og ønsket nå som før at England skulle seire. Bortsett fra Nasjonal Samlings medlemmer var det få som var positivt innstillet overfor Tyskland. Innen Nasjonal Samling selv var også meningene delte hva Tyskland angikk. De fleste var tyskvennlige. Men meningene om Norges forhold til Tyskland varierte sterkt. Noen kunne tenke seg å la Norge gå opp i Tyskland. Andre ønsket bare samarbeid på like fot. Noen ville ha et helt selvstendig og uavhengig Norge, som bare sto i vanlig diplomatisk forbindelse med Tyskland. Endelig var der innen Nasjonal Samling en liten gruppe, som tvilte på den tyske politikks ærlighet. Disse fryktet at Tyskland bare tenkte på å misbruke Quislings regjering og Nasjonal Samling og gjøre Norge til «einen von Deutschen regierten Gau, in dem die Norweger nichts mehr mitzureden hätten». Denne gruppens uvilje mot Tyskland vokste stadig.

Stuckart hadde vært i Norge i 1941, sa han. Han slo fast at siden den tid kunne han merke «eine deutliche Versteifung der Haltung gegenüber Deutschland». Dette gjaldt så vel den norske motstanden som Nasjonal Samling. Et tydelig tegn på den økte uvilje mot Tyskland var «das Anwachsen der Widerstandsbewegung» som her og der hadde gått over til aktivistiske handlinger. Stuckart trodde dog ikke at denne motstandsbevegelsen kunne sies å være en alvorlig trusel mot den indre ro og sikkerhet.

Stuckart redegjorde så for grunnene til det norske folks holdning og den inntrådte «Versteifung». Den viktigste grunn var Nasjonal Samlings mislykkede politikk. Den nasjonale regjering hadde siden maktovertagelsen ikke kunne påvise et eneste positivt resultat av sitt arbeid. Tvert om var det motstandsbevegelsen som hadde preget utviklingen og ved sin holdning hadde diktert «die Gegenstände der Regierungstätigkeit».